

«То наша юність незабутня зоріє з далечі років...»

50 років тому, в 1951-му, майже весь випуск Гощанської СШ продовжив освіту у вузах, причому з 28 випускників 16 стали педагогами

То був важкий післявоєнний час, коли країна відбудовувала зруйноване народне господарство, коли тисячі і мільйони працездатних чоловіків на завжди забрало воєнне лихоліття, коли гостро не вистачало найнеобхіднішого. Але тоді, як ніколи раніше, був високий престиж освіти. Прагнення оволодіти знаннями, отримати вищу освіту уособлювало чи не головну мету нашої юності. Юнаки і дівчата терпіли злигодні повсюдної бідності, ходили пішки до школи з навколишніх сіл, щодня долаючи чимало кілометрів часом в негоду чи мороз, але всіма силами душі і розуму опановували науку, а після здобуття середньої освіти вважали справою честі стати студентами вузів і вивчатися на висококваліфікованого фахівця.

На знімку півстолітньої давності ми бачимо: в першому ряду прилягла біля розкритої книги майбутній офіцер Олександр Кале-

нюк (справа) і майбутній вчитель фізкультури Петро Яцков (зліва). За ними в другому ряду сидять: крайня зліва — Катерина Бережняк, четверта зліва — Зінаїда Адаменко, крайня справа — Олена Шевчук, біля неї — Марія Віюк. Перші двоє дівчат закінчать Кременецький, а інші двоє — Рівненський педінститут.

В середньому ряду — вчитель Гощанської школи О.Г. Сидь, український мовник, класний керівник, О.Г. Голик, викладач математики, І.В. Касьянов, директор школи, В.П. Іванова та М.Г. Котович, викладачі російської мови та хімії.

В третьому ряду — тех майбутні педагоги, які навчатимуться в Кременецькому педінституті. Справа наліво: сестри Надія й Анастасія Коляди, Ніна Синюк, Надія Марчук, Ганна Никитюк за ними — Алла Лебідь, яка закінчила юридичний вуз і працювала суддею. А зліва направо у цьому ряду стоять Петро Коляда, який

закінчив сільськогосподарський інститут у Києві, та майбутні педагоги Олена Лашук і Лідія Вознюк.

За ними у останньому, четвертому ряду стоять (справа наліво) Антон Осипчук (згодом закінчив педінститут), Антон Шолодзько (закінчив сільськогосподарський інститут), Микола Лящук (закінчив вище військово училище), Микола Левандовський та Микола Невірковець (обидва закінчили Рівненський педінститут), Юрій Пархомець (потім закінчив військовий вуз). Біля нього — Степан Макарчук, майбутній випускник Львівського держуніверситету, згодом відомий вчений, декан факультету, доктор історичних наук.

Щодо умов навчання у вузах, то кращі студенти отримували стипендію. Наприклад, у педінституті вона становила 220 карбованців, на які можна було прожити місяць, бо хлібна коштувала 15 коп., новий костюм — близько 60

крб. Існувала така форма кооперування, як студентські каси взаємодопомоги. Солідною була на той час і зарплата випускника вузу. Скажімо, вчитель школи заробляв щомісяця десь 900 крб. Тобто держава всіляко дбала про високий престиж освіти.

Початок 50-х років — це час розквіту педагогічного таланту Василя Сухомлинського. У багатьох своїх працях він неодноразово наголошував на високому призначенні педагога в суспільстві, вважав, що вчитель — це особа, яка за дорученням народу має повсякденний доступ до найдорожчого народного багатства — душі, розуму, думок, почуттів дітей, підлітків, юнацтва. Він творить найбільше багатство суспільства — людину. І через півстоліття від початку педагогічного шляху гощанських юнаків та дівчат можна з гордістю сказати, що свою високу місію виховання та навчання підрастаючого покоління вони виконали з честю. Надіюсь, що хтось із тих, хто зафіксований на цьому знімку, відгукнеться і напише про свої здобутки, цікаві події на широкому шляху свідомого, дорослого, самостійного життя, яке починалося тоді, в 1951-му.

**Підготував
Феодосій ШКАБАРІН,
ветеран педагогічної
праці, житель Гощі.**